

Tekstrefleksjon fra Apostlenes Gjerninger kapittel 6 og 7 Stefanus og Kristi eksempel

Skrevet av ansatt i Pars Theological Centre som hjelper undergrunnsmenigheter i Iran.

«Sørg for at du har det du trenger materielt, for å leve livet du drømmer om». Dette er ett av de dominerende budskapene som råder i Vesten i dag. Tanken er at uansett formålet med livet ditt, vil du ha det bedre hvis du har mange gode sosiale relasjoner, god økonomi, lang utdannelse og et stabilt følelsesmessig liv. Sosiologer som Hartmut Rosa kaller dette fenomenet «å bygge identitetskapital». «På en måte», skriver han, «ligner vi moderne mennesker en maler som stadig bekymrer seg for å forbedre materialene sine – fargene og penslene, lysforhold og luftkvalitet, lerretet og staffeliet – men som aldri egentlig begynner å male. Vi har gjort det til vårt fremste mål å sikre ressursene vi tror vi trenger for å leve det livet vi ønsker. Denne oppgaven holder oss travle, og så jobber vi mer i dag enn noensinne ...»

Mens noen av oss jobber for å bygge denne «identitetskapitalen», jager andre av oss etter opplevelser og bruker mye av tiden vår på å jobbe for å oppnå lykke, unngå smerte og leve et liv vi synes er interessant og behagelig.

Når vi blir fortalt at vi skal bygge våre egne identiteter, føler mange av oss at vi ikke lever ut vårt fulle potensial. Det er en melankoli eller uro som er vanskelig å identifisere. Mens vi jager etter prosjekter for vår identitetsbygging, virker det som at våre handlinger, mål og prestasjoner mangler tyngde og er overfladiske. Likevel, til tross for denne uroen, fortsetter vi ofte vårt jag til tross for at det er bygget på usikker grunn. Vi er fanget opp i en historie om selvbeskyttelse og selvutvikling i det som kan beskrives som Selvets vei.

I Apostlenes Gjerninger 7 møter vi en mann som lever en annen historie. Stefanus lever ikke Selvets vei; han tilhører ikke en historie om selvbeskyttelse og selvutvikling. Han lever i «Kristi historie». Stefanus har sagt ja til Kristi invitasjon, som kaller Stefanus ut fra seg selv og inn i Guds eget liv, et liv som er «fylt av Ånden» (vers 55); det er et liv hvis identitet finnes i Kristus.

Vi ser Kristi ekko overalt i Stefanus' historie: for både Kristus og Stefanus kunne ikke autoritetene motstå deres visdom eller svare på deres argumenter (Matt 13:54 /Apg 6:10), begge møtte falske vitner, fariseerne oppildnet folket mot dem, begge ble ført for rådet, begge ble anklaget for blasfemi, for å ikke holde loven, begge ba Gud om å tilgi sine drapsmenn, og begge døde som troverdige vitner. Bønnen Jesus sa før han ble hengt på korset: «Far, la dette begeret gå meg forbi. Men ikke som jeg vil, bare som du vil» (Matt 26:39), er et mønster som gjentas for første gang hos Stefanus.

Jesus er seirende når det ser ut til at han er beseiret. På en lignende måte satte Stefanus' martyrium i gangkirkens vekst ut til Judea, Samaria og videre.

Stefanus overgir seg til Kristus og følger Kristi vei. Denne typen selvovertgivelse betyr ikke en svekkelse eller en innsnevring av Selvet. Det er selvovertgivelse til noe større: til en større historie, til en større person. Kristi vei er et liv med mening, men det er ikke et lett liv. Det er et liv med høyder og dyp. Et liv med nedture og oppturer. Et liv hvor du tømmes og fylles.

I dagens Iran finnes det mange «Stefanuser». Dette er forfulgte kristne som har valgt Kristi vei, slik som Stefanus. I Pars jobber vi med modige ledere som risikerer livet og levebrødet sitt på grunn av sin forfølgelse for deres tro på Jesu Kristus. Huskirkepastor, Lena, ledet en ukentlig bibelstudie på kveldstid i en frisørsalong for kvinner. Hun ble arrestert på grunn av dette. Og selv om myndighetene presset henne ut av landet – truet henne hvis hun ikke flyktet – var hun fast bestemt på å bli i Iran i solidaritet med sitt folk, fortsette å tjene dem med kjærlighet og medfølelse, selv om det betyr ytterligere straff. En annen huskirkepastor, Mojtaba, ble fengslet to ganger for å lede et voksende nettverk av huskirker i Iran. I fengselet kunne han mirakuløst få tilgang til en engelsk King James-versjon av bibelen og begynte å oversette tekster til farsi. Disse delte han på papir med innsatte og inviterte dem til å gi livene sine til Jesus, med stor risiko for sin egen sikkerhet. Mojtaba og Lena lever liv som ligner Stefanus og Jesus sitt liv.

Kanskje hører vi historiene deres og tenker at deres veier er tåpelig og et liv som ikke er verdt å leve. Men, som Dorothy Day en gang sa det: «Kristi etterfølgere er befalt å leve på en måte som ikke gir mening med mindre Gud eksisterer.» Kristi vei er hemmeligheten bak alt. Til slutt er det ingen annen vei å gå. Du kan bare finne deg selv ved å miste deg selv.

Er vi, som Stefanus, Lena og Mojtaba, villige til å overgi oss til en sannhet som er utenfor oss selv? Er vi villige til å grunnlegge vår identitet i Kristus? Hvordan kan dette se ut i ditt liv? På jobben, i ditt felleskap og i dine forhold til andre mennesker?

Kanskje er vi redde for å overgi oss selv på samme måte som Stefanus gjorde. Det er en daglig kamp, men vi vil aldri finne ekte sikkerhet ved å beskytte oss selv. Den eneste virkelige sikkerheten er i Jesus. Jesus sitt navn betyr «Yeshua» - Gud frelser – som kan oversettes som sikkerhet. Når Stefanus overgir seg til Kristus, leser vi at han ser «Kristus stå ved Guds høyre hånd.» (vers 7,55). Vanligvis er Kristus avbildet som sittende ved Guds høyre hånd, men her står han, noe som symboliserer at han står for å motta dem som gir livene sine for ham, og trygt bringe dem hjem til seg selv.

SØNDAG
FOR DE
FORFULGTE